

vandløbslovens ikrafttræden, foreslået, at man under det absolutte forbud medtager midler til bekæmpelse af plantesygdomme, ukrudt og skadedyr samt midler til regulering af plantevækst som følge af, at den betydelige anvendelse af giftige plantebeskyttelses-, ukrudtbekæmpelses- og tvangsmodningsmidler medfører fare for vandløbenes anvendelse til kreaturvanding og for deres fiskebestand. Endvidere kendes flere tilfælde, i hvilke vanding med vand fra vandløb, indeholdende små mængder plantehormon, har forvoldt skade på drivhuskulturer. Bestemmelsen omfatter som hidtil ikke det f. eks. under regnskyl forekommende afløb fra møddingspladser, som i stedet omfattes af § 5, stk. 2.

Ved den foreslåede affattelse af § 5, stk. 1, 2. pkt., er det ikke tanken at hindre bekæmpelse af ukrudt på sideskråninger over vandspejlet med hormonpræparater eller kemiske midler; men den myndighed eller private, der foretager sådan ukrudtsbekæmpelse, må tage i betragtning, hvilken risiko der består for at pådrage sig erstatningsansvar, hvis der voldes skade, fordi en del af stoffet ved vinddrift eller ved uforsigtig anvendelse kommer i vandet.

I § 5, stk. 1, er som 3. og 4. pkt. indføjet to nye bestemmelser for at muliggøre bekæmpelse af grøde i vandløbene med anvendelse af kemiske midler, som er uskadelige for fiskebestanden, samt muliggøre forsøg med kemisk plantebekæmpelse i vandløb.

Til nr. 3-5.

Hvor vedligeholdelsen efter det offentliges overtageelse af udgifterne udføres med maskiner, er det hensigtsmæssigt for at sikre en praktisk tilrettelæggelse af arbejdet at give kommunerne adgang til at fastsætte de nærmere bestemmelser om vedligeholdelsesarbejders udførelse, herunder visse grænser for, hvornår oprensning kan forlanges foretaget.

Til nr. 6-10.

Ændringerne i § 22 er redaktionelle og er en følge af forslagene nedenfor til §§ 35 og 36.

Til nr. 11-14.

Som anført i de indledende bemærkninger, påhviler vedligeholdelsen af vandløbene i følge gældende bestemmelser normalt de i den landbrugsmæssige afvanding interesserede, og muligheden for administrativt at beslutte at afholde vedligeholdelsesudgifterne af kommunekassen efter § 36, stk. 1, har praktisk taget ikke været udnyttet. For at befri landbruget for de vedligeholdelsesudgifter, som det ikke længere kan anses for naturligt alene at pålægge landbruget, findes det nødvendigt at

ændre lovbestemmelsen, så vedligeholdelsen ikke blot varetages af amts-, by- og sognekommunerne, men også betales af disse, dog med adgang til refusion efter forslaget §§ 36 a-e. Det har været overvejet, om de hidtil bidragspligtige skulle betale en vis afløsningssum eller vedblive at betale et efter særlige beregninger fastsat fast bidrag, men fra kommunernes side må man være interesseret i at undgå den betydelige administration, der vil være forbundet med sådanne ordninger.

Den nugældende § 35 indeholder i stk. 2 en bestemmelse om, at bredejerne — normalt uden erstatning — er pligtige at modtage og sprede fyld og grøde m. v., som fremkommer ved vandløbenes vedligeholdelse. Denne regel står naturligt i forbindelse med lodsejernes pligt til at vedligeholde vandløbene, og en ændring må overvejes i forbindelse med vedligeholdelsespligtens overførelse til det offentlige. En i loven fastlagt almindelig løsning er næppe nødvendig, og det foreslås derfor ved ændringsforslag nr. 4 til § 12, stk. 1, pkt. d, overladt til kommunalbestyrelsen i regulativet at bestemme, om bortskaffelsen af det ved vedligeholdelsen fremkomne materiale skal ske som led i vedligeholdelsen.

Under folketinsudvalgets drøftelser om den tidligere som forslag nr. 11 foreslåede tilføjelse til § 35, stk. 2, er der tilkendegivet enighed om, at der efter det offentliges overtageelse af vedligeholdelsen kun i ganske ekstraordinære tilfælde bør ydes erstatning for skade og ulempe, der måtte være en følge af oprensnings- og vedligeholdelsesarbejde. For at tydeliggøre denne opfattelse er stykkets affattelse ændret i overensstemmelse med det anførte, således at der normalt ikke ydes erstatning for skader og ulemper i forbindelse med vedligeholdelsesarbejders udførelse. Hvis der i øvrigt påføres en ejer eller bruger væsentlig skade eller ulempe ved vedligeholdelsesarbejder, ydes erstatning, der i mangel af overenskomst fastsættes af vandløbsretten. I øvrigt henvises til bemærkningerne nedenfor til forslag nr. 21 a.

§ 35, stk. 3 og 4, foreslås ophævet som fælles bestemmelser for offentlige og private vandløb, da der ved lovforslagets ophøjelse til lov vil komme til at gælde 2 forskellige sæt regler for henholdsvis offentlige og private vandløb. De særlige regler om klager over mangelfuld vedligeholdelse af private vandløb og om retsforholdet mellem ejer og bruger af en vedligeholdelsespligtig ejendom foreslås ved forslag nr. 21 flyttet til § 37, stk. 1.

Efter de hidtidige bestemmelser i § 35, stk. 5, har vandløbsretten kunnet pålægge kommuner at yde bidrag til vedligeholdelse af såvel offentlige som private vandløb. Når det offentlige overtager